

Pál azért magasztalja Istent, mert ezt a szolgálatot végezheti, ami azelőtt ismeretlen volt („titok”): az evangélium-hirdetést a pogányok felé. A Szentlélek bízta meg ezzel (ApCsel 13,1–2). Korábban senki sem gondolt arra, hogy ez lehetséges. Saul farizeusként végképp nem, de a megtérése után is egy ideig csak a zsidóknak „bizonyította, hogy Jézus a Krisztus”.

Isten *bölcsességének* látja azt, amit azóta megláthatott: hogy zsidók és pogányok egyformán hihetnek Krisztusban, hogy együtt alkothatják Krisztus testét. Isten *kegyelmének* látja azt, hogy őt meg tudta változtatni Isten annyira, hogy a törvény iránt rajongó, pogányokat semmibe vevő zsidóból „a pogányok apostola” lett, és fogoly lett értük (1Tim 1,14; Ef 3,8). – Isten kegyelme az, ami minket is elér, és minket is megváltoztat: abból, aki én vagyok (aki az énem) vezethető embert formál, aki tudja, hogy Isten gondolatai, tervei magasabbak az enyémnél, de amit mégis megérthetek ebből, mert Ő megérteti velem, arra rácsodálkozom, mint az Ő bölcsességére, dicsérem érte, és rábízom magam, engedelmeskedem.

Pál is belegondolt „Isten sokféle bölcsességébe” és a maga kicsiségébe („minden szent között a legkisebb”, 8. v.) Meglátta saját szenvedéseinek értelmét: „nektek dicsőségeitekre van” (13. v.) – nem Pál szenvedése van dicsőségükre, hanem az, amit Isten tett értük: hogy kiválasztotta őket, pogányokat is; hogy Pált megbízta azzal, hogy megismertesse velük Krisztust. Ezért van Pál börtönben, de azt mondja a gyülekezetnek: ne csüggedjenek el, hanem magasztalják Istent, ahogyan ő is.

„Ezért meghajtom térdemet...” – mert meglátta, hogyan munkálkodik Isten, és hogy ő, a „legkisebb szent” kapta ezt a megbízatást. Ezért hajtja meg a térdeit, és kezd el könyörögni („adja meg...”).

Gyakran hallott tanítás: „Kezdjük az imádságokat Isten dicséretével, utána jöhetnek a hálaadások és a kérések”. Az a jó, amikor ez nem csak tanítás, hanem valóban Isten Lelkétől jön. – Pál évek óta végzi a pogánymissziót, és még most is rá tud csodálkozni. Amit Isten tesz, az ilyen: mindig újra rá lehet csodálkozni, mert mindig mutat benne újat.

Az Atya, akiről nevét kapja minden nemzetség (paterasz – patria), és aki igényt tart minden népre (mindenhonnan hív el némelyeket a hitre). Nem a haza az atyánk, Isten akar az lenni. Ő „a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja” (14. v., Károli), Őrajta, a benne való hit által lesz a „mi Atyánk”. – „Mennyen és földön.”

Nagy ajándékokat kér. „Az Ő dicsőségének gazdagsága szerint”: hatalmasan, korlátlanul... Az alázat nem az, hogy szerény kéréseim vannak. Az alázat abból jön, hogy Istent látom hatalmasnak, gazdagnak. És ha gazdagnak látom, akkor kérhetek tőle „az Ő dicsőségének gazdagsága szerint”.

„Megerősödjek a belső ember” – aki az újjászületésünkkel jött létre: „Krisztus él bennem”. „Íme, új jött létre”, de ez azzal jár, hogy „a régiek elmúltak”. „Az Ő Lelke által” kell megerősödnie. Harc van, az újat a Sátán el akarja pusztítani vagy rejteni, ebben segít neki a világ és az én. „Az Isten fegyverei” mind belső dolgok, amelyek akkor hatásosak, ha Krisztus van bennünk a középpontban.

Krisztust hit által fogadtuk be, de tovább szól a biztatás: „lakjék hit által” a szívetekben. Maradjon Ő az első és egyetlen helyen, nem akar az énnel együtt lakni.

„A szeretetben meggyökerezve” – Isten szeretetében. A mi szeretetünk csak Isten szeretetének a következménye lehet, minden más csak erőlködés. Gyökerezzünk meg abban, hogy Isten szeret! Bajban, igazságtalanságok között, valaki elvesztése után stb. ne legyen

kérdés Isten szeretete. Ajándék, ha a bajokban megláthatok valami jót is, de ha nem látok, akkor is maradjon meg a bizalom, hogy Isten szeret. Isten „úgy szeretett, hogy egyszülött Fiát adta”: ezt már elfogadtam. Ebben a szeretetben bízom, nem egy elképzelt, homályos valamiben.

Elfogadtam, de meg is kell ismernem, teljességre kell jutnom benne. A kész tanítvány „olyan lesz, mint a Mestere”. „Úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket.”

A szeretet nem méricskél (milyen hosszú, milyen széles legyen), mindent megtesz; nem számol, hogy „hányszor bocsássak meg”. Nincs határa. Ebben kell beteljesednünk, és ez csak úgy lehetséges, ha követem Krisztust, hallgatom rá, beszélek vele, megteszem, amit parancsol. Amit Ő parancsol, ahhoz megadja az erőt is; így ahhoz is, hogy úgy szeressük egymást, ahogyan Ő szeretett minket: türelmesen, áldozattal.

Pál nagy ajándékokat kér a gyülekezet számára. A befejezés (20. v.): Isten „mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk”. Nem tudunk „elég nagyokat” kérni, az Ő hatalma, szeretete, bőkezősége mindig nagyobb. Hála és dicsőség neki ezért!

„A kegyelem legyen mindazokkal, akik el nem múló szeretettel szeretik a mi Urunkat, Jézus Krisztust. Ámen.” Ef 6,24